

## AVANÇAR

***M. Candela Vives Serra***

Bon dia, les meves dades personals ja les coneixeu: vaig estar destinada a l'Institut Narcís Oller l'any 1991, fa 22 anys, i vaig començar a treballar a l'Institut de la plaça del Quarter. Recordo el primer dia que em vaig presentar al director, el Sr. Josep M. Pallàs i Guasch, que em va rebre amb molta cordialitat, explicant-me una mica el funcionament de l'Institut. Després em va presentar l'altra noia que estava a la secretaria del centre, la Sra. M. Teresa Martorell Abellà, que s'ha convertit en el transcurs d'aquests anys en la meva companya de feina i també des del punt de vista personal ens hem donat suport mútuament en l'afer de cada dia. Quan vam haver de traslladar-nos al nou edifici del Fornàs l'any 2002 em va fer pena deixar l'antic Institut, ja que era com deixar enrere molts records viscuts. M'agradava aquell Institut, em va costar molt adaptar-me al nou, veia la secretaria freda, amb la decoració de tubs de desguassos vistos, no m'agradava. Després m'hi vaig anar acostumat, és un institut on hi ha molta companyonia, des de la secretaria s'intenta donar el màxim servei possible d'atenció als alumnes que atenem a la finestresta i força amabilitat. Entre els companys també hi ha un clima cordial. Hetingut tres directors: Josep M. Pallàs, als meus inicis en el centre i que actualment també n'és director; després la Sra. Carme Mansilla Cabré i el Sr. Xavier Salat i Brúnel; amb tots ells he estat rebé, fins i tot amb la Sra. Carme Mansilla hi va haver una connexió especial. M'encanten les jornades culturals que es desenvolupen cada any, els alumnes hi participen activament i s'estableix un clima distès de les classes habituals, per Sant Jordi cada any fem una paella d'arròs els alumnes i els professors; me'n recordaré sempre de les que preparava el Sr. Salvador Bové, que teníem de conserge, tots els anys fins que es va jubilar, ara les porta a terme l'actual director i també hi té el braç trencat. Com a anècdota divertida, recordo un exalumne del centre que va venir un dia amb vestit i corbata i amb un ram de 20 roses i em va dir si podia anar a la classe a donar-li a una alumne de cicles, li vaig dir que esperés a l'hora del pati, jo pensava que se li anava a declarar i tot..., van començar a baixar els alumnes i tots es van anar quedant al vestíbul esperant veure què passava, quan va arribar la núvia li va donar davant l'expectació de tots i li va dir: "Moltes felicitats pels teus 20 anys!" Tots vam aplaudir i la noia, tota vermella. Va ser una d'aquelles anècdotes que pensava que ja no existien. Treballant gaudeixo d'un bon clima general. Que duri així molts anys!